

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **A lépcsőházi árnyékok hálója**

1. A lépcsőházi árnyékok hálója

Imre Cső

Dániel alighogy felocsúdott a telefon kijelzőjén átvillanó névtelen fenyegetésből, halk ajtónyitódás nesze törte meg a másodiki folyosó feszült csendjét. Bálint lépett ki a lépcsőházba, kapkodó mozdulatokkal húzva maga után a kabátját. Arca sápadt volt, szemei alatt mély, fekete karikák sötétlettek a kialvatlanságtól. Amikor a lépcsőfordulóhoz ért, a korlátnál már ott állt Vincze Erzsébet.

Erzsi néni úgy csapott le a gyanútlanul haladó fiatalemberre, mint egy szürke árnyék.

- Bálintka, magát is a korai műszak viszi el? - kérdezte a nyugdíjas könyvelő hamisítatlan, mézesmázos hangján, miközben tekintete áthatóan fürkészte a férfi arcát.
- Csak mert a doktor úr rendelője felől is furcsa zajokat hallottam az éjjel. Szabó doktor megint a kártyaadóságain rágódik, Livia meg... tudja, a patikárius nővérke a tizenkettesből... megint lement hozzá egy egész táskányi dobozzal. Remélem, maga nem szorul azokra a bogyókra, amiket a hátuk mögött adnak adósságba.

Bálint torka kiszáradt, keze megállt a hideg vasorláton. Összerezzent, amikor megpillantotta Encit, aki a félig nyitott ajtórés mögül figyelte őket rettegve. Erzsi néni ajkán halvány, diadalmas mosoly suhant át: a ház láthatatlan hálóját ő szőtte, és pontosan tudta, kik azok a lakók, akik ártatlannak tűnő szomszédi pillantások mögé rejtik a pánikot. Dániel az ajtóréseken át nézte a jelenetet, miközben érezte, ahogy az időnyomás és a bezártság fojtogató hurokként szorul mindannyiuk nyaka köré.